

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. H.**
zastoupený Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem
sídlem Rooseveltova 49/16, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby ČR**
sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2022, č. j. VS-69059-10/ČJ-2022-80000L-51ODV, ve věci služebního poměru

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava (dále „*věznice Opava*“) ve věci služebního poměru ze dne 25. 2. 2022, č. j. VS-187399-38/ČJ-2021-8032PR, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o proplacení přestávek na jídlo a odpočinek, tedy odečitatelných přestávek ve službě podle § 60 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), za dobu od 19. 10. 2018 do 31. 12. 2019.

II. Žalobní body

2. Podstatou žaloby je názor žalobce, že po dobu jeho výkonu služby ve funkci inspektora strážní služby ve věznici Opava nebylo dodržováno ustanovení § 60 zákona o služebním poměru a v počtu na místě sloužících příslušníků to ani nebylo možné. Žalobci tak byly z pracovní doby odečítány přestávky na jídlo a odpočinek, aniž by je bylo fakticky možno čerpat. Podle denních rozkazů příslušníkovi na této pozici není stanovena žádná možnost stanoviště opustit ani není stanovena možnost střídání.
3. Podle žalobce je jeho pozice nezastupitelná a v případě, že by čerpal přestávku, bylo by jeho stanoviště oslabeno. Se stanovištěm musí žalobce být po celou dobu ve spojení, a to i při konzumaci stravy mimo stanoviště. Žalobce je povinen se kdykoliv zapojit do likvidace případné mimořádné události. I v případě, že žalobce během služby konzumuje stravu, je za své stanoviště stále odpovědný, stanoviště zůstává neobsazeno a nikdo jej nestřídá, což plyne i z knihy předání a převzetí služeb. Podle žalobce je nepřípustné jakékoliv střídání zástupcem, neboť to znamená, že by zástupce fakticky vykonával funkci dvou osob.
4. Pokud žalobce konzumuje stravu přímo na pracovišti, musí pak v souvislosti s plněním svých povinností konzumaci běžně přerušovat. Napadené rozhodnutí tak podle žalobce nerespektuje dosavadní judikaturu všech soudních instancí. Konkrétně k tomu cituje pasáž z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2014, č. j. 8 Ad 13/2011-53 (tento však v žalobě nijak neoznačuje, pozn. soudu), který podle něj přesně kopíruje situaci ve věznici Opava.
5. Podle žalobce nebyly provedeny jím navržené důkazy a jejich neprovedení nebylo řádně odůvodněno. Žalobce navrhoval výslech svědků sloužících na stejném postu jako žalobce. Tím, že nebyli vyslechnuti, si žalovaný počínal v dokazování selektivně. Dále žalobce obecně nesouhlasí s argumentací žalovaného týkající se přecházení mezi objekty věznice, a podotýká, že byl řazen také na stanoviště v objektu Olomoucká, čímž se žalobce nezabýval. V závěru žaloby žalobce neurčitě poznamenal, že svědek Mgr. Ř. se v minulosti dopouštěl fabulací opakovaně, což v minulosti mělo být předmětem řízení před správními soudy.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, neboť v řízení bylo dostatečně prokázáno, že charakter služby vykonávané žalobcem umožňuje službu přerušit a čerpat přestávku podle svého uvážení s přihlédnutím k charakteru služebního prostředí. Všemi námitkami žalobce se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že žalobce byl řazen na služební místo inspektora strážní služby (dále „ISS“) a v menšině vrchního inspektora strážní služby (dále „VISS“). Podle § 35 a 36 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky o vězeňské a justiční stráž (dále jen „nařízení 23/2014“) nejsou služební místa obsazovaná žalobcem strážními stanovišti, svým charakterem se podobají pohyblivým stanovištím a nevyžadují stálou přítomnost příslušníka.
7. Možnost vzájemného zastupování ISS a VISS byla v řízení prokázána výslechy svědků a vyplývá z charakteru výkonu služby. Příslušníci v obou těchto funkcích se mohou volně pohybovat po věznici, jsou vedoucími příslušníky a v čerpání přestávky nejsou omezováni,

neboť nemají časově stanovené úkoly. Vzájemná zastupitelnost plyne z nařízení č. 23/2014, výslovně ji potvrdil i svědek D., který vykonával službu na stejných služebních místech jako žalobce. Obecně se obsazením stanoviště podle žalovaného rozumí to, že je na ně pro konkrétní směnu velen určitý příslušník denním rozkazem, nikoliv to, že se na stanovišti musí někdo permanentně nacházet, to by pohyblivá stanoviště logicky ani nebylo možné obsadit. Nadto žalobce službu na takovém stanovišti nevykonával.

8. Pokud se týče námitky nutnosti přerušování přestávky v případě, kdy žalobce konzumoval stravu na pracovišti, podle žalovaného takové přerušování přestávky nebylo v řízení prokázáno, naopak bylo prokázáno, že v drtivé většině případů žalobce na pracovišti stravu nekonzumoval a využíval k tomu jídelnu v objektu Olomoucká věznice Opava. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že žalobcem odkazovaný rozsudek č. j. 8 Ad 13/2011-53 by dopadal na situaci žalobce. Dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se vypořádal s neprovedením navrhovaných důkazů.

V. Zjištěný skutkový stav

9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 17. 10. 2021 žádost o zaplacení odpracovaných hodin v souvislosti s § 60 zákona o služebním poměru za období od 19. 10. 2018 do 31. 12. 2019, které lze ve stručnosti shrnout tak, že podle žalobce u něj během jeho služby nedochází k čerpání přestávek na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, ale přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona.
10. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vystavěno především na rozpisu strážních stanovišť, denních rozkazech pro dny, kdy žalobce sloužil, vlastním vyjádření žalobce, výpovědích řady svědků, výpisech elektronického evidenčního docházkového systému včetně všech průchodů, přehledu srážek ze mzdy (kde jsou evidovány srážky z objednaných jídel), knih narušení signalizace a sběrných archů k hlášené službě a mimořádným událostem a dalších předpisech o vnitřní organizaci věznice Opava. Žalobce byl zařazen převážně na pozici ISS a sdílel stanoviště společně s VISS a inspektorem strážní služby – operátorem. ISS a VISS byly podle vnitřních předpisů vzájemně zastupitelnými funkcemi, příslušníci v této funkci se tak mohli během přestávky na jídlo a odpočinek vystřídat, neustálé obsazení nebylo vyžadováno. Správní orgán I. stupně pak také došel k závěru, že k faktickému střídání docházelo.
11. K odvolání žalobce žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně a se závěry v něm uvedenými se ztotožnil. Skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu a bylo prokázáno, že charakter služby žalobce je přerušitelný za účelem čerpání přestávky na jídlo a odpočinek. Žalovaný připustil, že existují určitá omezení aktivit žalobce v době čerpané přestávky, avšak tato jsou důsledkem výkonu služby v režimovém prostředí a nejsou takového charakteru, aby znemožňovala čerpání plnohodnotné přestávky na jídlo a odpočinek.

V. Právní posouzení

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci přitom rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez jednání.

13. Na úvod soud konstatuje že žaloba je obecná, žalobní námitky v ní uplatněné jsou toliko vyjádřením nesouhlasu s právními závěry učiněnými žalovaným v napadeném rozhodnutí, a nepřinášejí argumentaci, která by napadené rozhodnutí jakkoliv vyvracela. Nároky na obsahové vymezení žalobních bodů se přitom již v minulosti zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č.j. 2 Azs 92/2005-58 ze dne 20. 12. 2005, publikováno pod č. 835/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že „žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ K naplnění těchto požadavků v žalobě došlo pouze v omezené míře.
14. Základní otázkou posuzovanou krajským soudem je, zda bylo žalobci v jím vymezeném období umožněno v průběhu výkonu služby čerpat přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, tedy zda tuto čerpanou přestávku nelze započít do doby služby, či zda vykonával takovou službu, že její výkon nemohl být přerušen ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, a proto mu vznikl nárok na proplacení doby, kterou měl v průběhu služby využít čerpáním přiměřené doby na jídlo a odpočinek.
15. Předmětný § 60 zákona o služebním poměru zní:
- (1) Příslušník má nárok na **přestávku** ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny
 - a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut,
 - b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
 - (2) Přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.
 - (3) Jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušování výkonu služby zajištěna **přiměřená doba** na jídlo a odpočinek.
16. Jelikož byl požadavek žalobce jako příslušníka Vězeňské služby na proplacení přestávek z hlediska nepřerušitelnosti služby již opakovaně posuzován Nejvyšším správním soudem, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 1 As 272/2022-64 ze dne 14. 4. 2023, jenž danou problematiku shrnuje: „Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu tak jednoznačně plyne, že pro posouzení, zda je příslušníkům poskytována řádná přestávka dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nebo je jim pouze umožněna přiměřená doba na stravu a oddech dle § 60 odst. 3 je klíčové posoudit možnost přerušitelnosti služby. Kasační soud dále dovodil, že i kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovaly, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Z judikatury dále plyne, že pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba zařadit právě situaci, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává. Naopak podřazení pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nevylučuje samo o sobě to, že příslušník má v době přestávky na jídlo a odpočinek na sobě výstroj a výzbroj, že ji z praktických důvodů bezpečnostních kontrol tráví přímo ve věznici. Rozhodující je, zda jsou příslušníci po celou dobu služby, i v době, ve které mají čerpat přestávku,

ve stavu trvalé ostražitosti a zda běžně dochází k aktivaci zakročovací povinnosti (navrácení do služby) během doby stravy a odpočinku.“

17. Ze správního spisu (a především pak denních rozkazů na č. l. 184 až 409 správního spisu a dále přiloženého CD) se podává, že žalobce sloužil na pozici ISS nebo VISS v předmětném období v objektech Krnovská a Olomoucká ve věznici Opava, kde vykonával 12hodinové směny. Denními rozkazy byla žalobci na těchto pozicích vždy určena dvakrát během každé směny 30minutová přestávka. Během roku 2018 nebyly na denních rozkazech vyčerpané přestávky stvrzovány podpisy samotných příslušníků, jejich čerpání stvrzoval svým podpisem VISS. Tím byl mnohdy i sám žalobce (např. ve dnech 7. 12. 2018 až 10. 12. 2018). V roce 2019 (tyto denní rozkazy jsou uloženy na CD ve spise) pak čerpání přestávek stvrzovali příslušníci svými podpisy v denních rozkazech. Stejně tak činil žalobce a nadto stejně jako v roce 2018 mnohé z těchto denních rozkazů stvrzoval svým podpisem jako VISS (např. ve dnech 7. 3. 2019 až 10. 3. 2019). Z výkazů odsloužených hodin (č. l. 410 až 424 správního spisu) lze pak seznat, že ve dnech, kdy v denních rozkazech absentují podpisy žalobce u přestávek (případně absentuje časové určení přestávek v denních rozkazech pro rok 2018) má žalobce dobu přestávky započtenou do služby, tato mu tedy byla proplacena a ze spisu lze pro každý takový den zjistit, proč žalobci nebylo umožněno přestávku čerpat (jako např. dne 25. 12. 2018, kdy střežil jednu z odsouzených v nemocnici poté, co vypila zdraví ohrožující chemikálii). S údaji o čerpaných přestávkách pak korespondují údaje z elektronické evidence průchodů, kde lze zjistit časy odchodů a příchodů, které korespondují s časem plánované přestávky. Některé údaje průchodů svým trváním též přesahují dobu 30 minut, zvláště ve dnech, kdy byl žalobce ve službě v objektu Krnovská a k odběru stravy během přestávky přecházel na objekt Olomoucká, kde se nachází jídelna.
18. Z výše uvedeného jednoznačně plyne, že žalobci byly přestávky ve směně stanoveny, bylo mu umožněno je čerpat, a žalobce tyto přestávky také využíval. To potvrzuje i evidence srážek ze mzdy (na č. l. 8 až 22 správního spisu), kde tyto srážky byly žalobci prováděny za odebranou stravu v jídelně. Podle soudu tak bylo v řízení listinnými důkazy dostatečně prokázáno, že ve věznici bylo dodržováno ustanovení § 60 zákona o služebním poměru, dodržování tohoto ustanovení bylo ve věznici organizačně i technicky možné a žalobce přestávky skutečně čerpal. Soud pak dále nepovažuje za nezbytné, aby byla žalobci v denním rozkazu stanovena výslovně možnost opustit své stanoviště za účelem přestávky, popřípadě aby denní rozkaz obsáhle popisoval mechanismus střídání. Pro potřeby denního rozkazu zcela postačuje současný stav, kdy je navíc z každého rozkazu možno zjistit, že přestávka pro VISS byla stanovena v rozdílný čas oproti přestávce pro ISS. Možnost opouštění stanoviště, střídání a zastupování pak vyplývá z nařízení č. 23/2014.
19. Názor žalobce, že jeho pozice je nezastupitelná, je nesprávný. Nařízení č. 23/2014 přímo v § 61 písm. d) pro VISS a § 65 pro ISS předpokládá, že se tyto dva příslušníci vzájemně zastupují v případě, že druhý z nich je nepřítomen. Takové zastupování tedy zjevně dle vnitřního předpisu přípustné je a z žalobcových tvrzení nelze ani seznat, proč je on sám přesvědčen o opaku. Pokud dále žalobce argumentuje hypotetickými mimořádnými situacemi, které by mohly vést k přerušení přestávky, soud konstatuje, že této otázce se již věnoval Nejvyšší správní soud, který dovodil, že podřazení přestávky na jídlo a odpočinek pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nevylučuje samo o sobě ani to, že v době přestávky trvala povinnost žalobce zasáhnout v případě zcela mimořádných událostí, jako je např. útěk vězně, a pro účel takové mimořádné situace měl u sebe radiopřijímač. Takovéto omezení příslušníka totiž spočívalo v jeho zákonné zakročovací povinnosti podle § 7 odst. 3

zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, která na ně však dopadá trvale, i mimo pracovní dobu. Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 89/2021-65 ze dne 17. 8. 2022. „*Příslušník, který plní úkoly vězeňské stráže, je povinen i v době mimo službu v mezích stanovených tímto zákonem a dalšími obecně závaznými právními předpisy provést služební zákrok nebo jiná potřebná opatření, páchá-li osoba ve výkonu vazby nebo výkonu trestu odnětí svobody trestný čin nebo kázeňský přestupek, jímž je bezprostředně ohrožen život, zdraví nebo majetek.*“ Z napadeného rozhodnutí (str. 16) se pak podává, že v případě žalobce taková situace nikdy během jeho služby nenastala.

20. Tvzení žalobce, že je v případě konzumace stravy na pracovišti nucen tuto běžně přerušovat je zcela nepodložené, nemá oporu ve spise a žalobce žádnou takovou situaci nepopisuje v konkrétních obrysech. Námitka proto není důvodná. Taktéž je podle soudu zcela nepřiléhavá argumentace rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 8 Ad 13/2011-53, což bylo žalobci vysvětleno již na str. 13 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Skutková podobnost s uvedeným rozsudkem byla dokazováním spolehlivě vyvrácena a soud pro stručnost na jeho závěry odkazuje.
21. Veškeré výše uvedené závěry správních orgánů obou stupňů vycházející z listinných důkazů pak byly potvrzeny v řízení provedenými výpověďmi svědků Mgr. P. Ř., vedoucího oddělení vězeňské stráže v rozhodné době, ze dne 21.12.2021, npor. Mgr. Bc. M. T. LL.M. MBA, vrchního inspektora vězeňské stráže a zástupce vedoucího oddělení vězeňské stráže v rozhodné době, ze dne 22.12.2021, npor. Bc. J. D., ISS a VISS v rozhodné době, ze dne 22.12.2021, ppor. P. Z., strážného v rozhodné době, ze dne 03.01.2022 a ppor. Bc. V. V., LL.M., strážného v rozhodné době, ze dne 17.01.2022. Tito svědci potvrdili plánování přestávek v denním rozkazu, mechanismus střídání VISS a ISS pro potřeby čerpání přestávky, stvrzování čerpání přestávek podpisy a možnost čerpání přestávek v jídelně i mimo ni. Jediná rozcházející se výpověď J. K., inspektora strážní služby – operátora v rozhodné době, ze dne 25.01.2022, pak byla podrobena hodnocení na str. 4, 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí. Výpověď byla hodnocena jako vnitřně rozporná, neboť svědek tvrdil, že nemohl během služby opouštět pracoviště za účelem čerpání přestávky a přestávku tak čerpat ani nemohl, a přesto nedokázal vysvětlit, proč v době přestávky během služby objekt věznice opouštěl, o čemž svědčí i elektronická evidence průchodů tohoto příslušníka objekty věznice. Podle vnitřních pravidel byl zastupován právě jiným ISS, jeho výpověď se zcela rozcházela jak s dalšími výpověďmi svědků, tak listinnými důkazy. Takovému hodnocení s ohledem na výše uvedené skutečnosti soud nemá co vytknout. Logicky tak není ani důvodná námitka žalobce, že tento svědek nebyl vyslechnut.
22. Pokud se týče namítaného nevyslechnutí dalších svědků, je podle soudu námitka poněkud neurčitá. Žalobce se sice odkazuje na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vysvětluje, proč neprovedl výslech žalobcem navržených svědků M. F., V. O., V. G. a J. K. (poslední z nich přitom vyslechnut byl). Z námítky však není jasné, zda žalobce považuje za nedostatek nevyslechnutí všech těchto svědků, či jen některého z nich, a dále jakým způsobem by taková případná výpověď měla ovlivnit důkazní situaci. Žalovaný se s neprovedením zbylých tří svědeckých výpovědí vypořádal zcela dostatečně. Svědek G. se odmítl dostavit, a to i v případě, že by byl předvolán opakovaně. Totožný post (VISS) ve věznici přitom již zastávali vedle samotného žalobce další dva svědci (J. D. a M. T.). Výpovědi těchto dvou svědků pak zcela korespondují se skutečnostmi zjištěnými z listinných důkazů. Stejný závěr správní orgán učinil i ohledně navržených svědků M. F. a V. O. s tím, že tito zastávali post ISS, stejně jako jiní již vyslechnutí svědci. I podle soudu tak

byl důkazní stav zjištěn natolik dostatečně a určitě, že nebylo zapotřebí tyto další svědky vyslýchat, aniž by žalobce vysvětlil, jak mají výpovědi těchto svědků přispět k důkazní situaci. To žalobce neučinil nejen v žalobě, ale ani v rámci řízení před správními orgány. Požadavek ustanovení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru (podle kterého je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí) tak podle soudu byl naplněn. Již správní orgán I. stupně se pak logicky a srozumitelně s neprovedením navrhovaných svědeckých výpovědí vypořádal, a provedené dokazování tak není podle soudu selektivní.

23. Za zcela nedůvodnou námitku soud považuje i žalobcovo obecné konstatování nesouhlasu ohledně přechodů mezi dvěma objekty věznice za účelem návštěvy jídelny během přestávky. V rámci organizace stravování zaměstnanců ve věznici Opava je zaměstnancům umožněno překročit povolenou dobu 30 minut přestávky v případě, že na oběd přecházejí z objektu Krnovská do objektu Olomoucká. Tato skutečnost podle soudu zcela postrádá význam v hodnocení otázky přerušitelnosti služby žalobce a možnosti čerpat přestávku ve službě. Namítá-li žalobce, že žalovaný měl zvlášť posuzovat tuto otázku pro každý z objektů, kde žalobce vykonával službu, soud konstatuje, že pro takový postup nevidí důvod, napadené rozhodnutí stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně hodnotilo možnost čerpání přestávky na obou pracovištích společně, závěr obou rozhodnutí je na službu v obou objektech zcela aplikovatelný. V takto nastaveném mechanismu čerpání přestávek ve věznici Opava pak soud nespatřuje žádné zvýhodňování, ale pouze praktické řešení vycházející z dispozic věznice. Nadto žalobce nevysvětlil, jak je tím zasahováno do jeho veřejných subjektivních práv. Žalobcova závěrečná poznámka o tom, že svědek Mgr. Ř. se v minulosti dopouštěl fabulací, je pak podle soudu zcela nepodloženým a obecným konstatováním, které bez dalšího s nynějším řízením nesouvisí. Ze spisového materiálu se nepodává, že by tento svědek měl být jakkoliv nedůvěryhodný, a ani žalobce nic konkrétního k této otázce neuvádí.
24. Podle krajského soudu bylo náležitě zjištěno a prokázáno, že čas přestávky byl určován denním rozkazem, žalobce přestávky na jídlo a odpočinek skutečně čerpal a při jejich čerpání byl střídán s ohledem na potřebu zajištění řádného chodu věznice. V době trávení přestávky neměl žalobce jako střídaný příslušník odpovědnost za své stanoviště. Za pozornost podle soudu také stojí skutečnost, že žalobce nepoukazuje na žádnou individuální přestávku, jejíž proplacení bylo zamítnuto, a u které by konkrétně tvrdil, že během ní se od něj očekávala připravenost. Podle soudu se žalobce snaží povahu své služby nepřesně interpretovat tak, aby vyvolal dojem, že jeho služba je nepřetržitá a nepřerušitelná a dosáhl proplacení přestávek, na což však na základě všech výše popsaných skutečností zjevně nárok nemá.

VI. Závěr a náklady řízení

1. Vzhledem k výše popsaným skutečnostem nezbylo krajskému soudu, než žalobu v plném rozsahu zamítnout jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 21. září 2023

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu